

Een visioen

Ik had een visioen, waarbij de mens het water lief had,
omdat water voor haar van levensbelang is.
Van sneeuw tot rivier, van meer tot regen tot zee,
allen werden beschouwd als zuiverste bron van het leven.

In mijn geestverbeelding zag ik dat mensen bomen vereerden,
omdat zuurstof voor hen van existentieel belang is.
Kleine en grote, loof en naald, solitair of als bos,
ieder werd als ademsbron geliefd.

Ik zag in mijn droom dat mensen gevleugelden eerbiedigden,
omdat bijen bloemen tot vruchten veranderen.
Van wesp tot zwaluw, van meeuw tot roodborst,
vleugeldieren werden als engelen bewierookt.

Het ideaalbeeld liet me zien dat de mens haar voorouders eert,
omdat hetgeen zij nu zijn door hen is voorgeleefd.
Vader en moeder, opa en oma en alle generaties daarvoor,
waardeer hen in hun denken en doen van toen.

Het droomgezicht toonde me een mens die de waarde van haar lijf inzag,
want zonder dat lichaam zou zij er niet zijn.
Gebalanceerd eten, denken, voelen en weten,
ontzag hebben voor hun wezen maakt gezondheid tot standaard.

Het aangezicht belichtte een mens in staat de ander te respecteren,
omdat haar eigen gedrag eeuwig wederkerig is.
Van naasten tot kennissen tot vreemden en onbekenden,
bewonder uw medemens als leraar van nieuwe inzichten.

Ik had een visioen van liefde, dus predik ik de liefde,
stroomt mijn hart over van liefde en wens ik de mens niets
dan die oprechte liefde, want
alleen de liefde is de bron van al het leven.